

Noel Huyền Diệu

Thu Nga, K18/1

Hắn ăn thêm một muống cháo gà từ trong cái bình giữ ấm. Vị nóng của cháo làm hắn cảm thấy dễ chịu. Mấy hôm nay hắn không được khỏe. Hắn đã tự nấu cho mình một nồi cháo gà. Nghe nói cháo gà rất tốt khi bị khó ở trong mình. Hắn hững hờ nhìn những đợt bông tuyết tiếp tục rơi ở ngoài trời. Tuyết trắng xóa. Tuyết phủ dày trên bãi cỏ đã ngả màu vàng trước cửa cây xăng. Hắn nghĩ, chắc phải đóng cửa sớm thôi. Nhân viên đã về hết rồi, chỉ còn một mình hắn trong tiệm tạp hóa nhỏ, nằm gần một khu chung cư. Bên kia đường, những tiệm nho nhỏ, hình như cũng vắng khách và có tiệm thì chắc đã đóng cửa rồi. Hắn làm việc ở tiệm này cũng khá lâu. Hắn hầu như quen mặt với tất cả khách hàng lui tới trong tiệm. Những người Mỹ Đen thân thiện gọi hắn là “Old Chinese man”. Hắn chỉ cười để dài, không buồn đính chính là mình không phải người Tàu.

Cả nguyên ngày hôm nay, hắn đã đáp lễ không biết bao nhiêu lần câu ‘Merry Chistmas!’ Ai cũng có vẻ hỏi hỏ, mua, trả tiền, leo lên xe, rồ máy. Hắn thì không có gì để phải hỏi há

cả mà trái lại, hẳn lại có vẻ bồn chồn bứt rứt, như có vẻ chờ đợi ai thì phải. Nhưng chiều đã xuống, bóng tối đã tràn lan mà sự mong đợi của hẳn hình như không được đáp ứng, cho nên hẳn mới quyết định đóng cửa để ra về.

Hẳn quét ánh mắt một vòng trong tiệm. Đèn điện nhấp nháy khắp nơi. Noel thật sự đã hiện diện. Một mùa lễ Giáng Sinh nữa, cũng buồn và cũng cô đơn nơi xứ lạ. Trong những giờ phút cuối năm, ai cũng có vẻ rộn ràng và hình như họ cố gắng chạy đua với kim đồng hồ. Hẳn thầm nghĩ, người ta có gia đình, bà con, họ hàng thân thuộc nên họ mới vội vã đi mua cái này, đi sắm cái kia cho giây phút đoàn tụ với gia đình. Còn hẳn, một mình đơn độc, Hè qua, Thu tới, Đông sang, rồi Xuân lại thì cũng vậy thôi. Một mình thì mùa nào cũng như mùa này. Mùa Hè, hẳn ngắm thiên hạ bận áo quần cũn cỡn đi bơi, đi cắm trại, đi nghỉ hè; mùa Thu nhìn những cô gái chung diện áo quần sang trọng; còn mùa Đông rét mướt, người ta ấm cúng trong những căn nhà lộng lẫy, cửa đóng then cài; ngày nay, người ta rộn rịp đón chào ngày Chúa ra đời bên cạnh những người thân thuộc trước lò sưởi ấm cúng.

Mặc dù không có đạo và cũng không có ai để cùng ăn mừng Noel, nhưng không khí thiên hạ nô nức ngay trong tiệm tạp hóa, ở trước là cây xăng, làm hẳn cũng cảm thấy nôn nao. Lúc này người ta lo sửa soạn bữa ăn tối cho gia đình, không còn nhiều người đi ra đường nữa. Buổi trưa, tiệm cũng rất đông người, họ mua những món hàng một cách vội vã, như thể “năm cùng tháng tận”, nhưng bây giờ thì vắng vẻ. Ai ai cũng có gia đình nên giờ phút này, chắc không ai đi ra đường làm gì nữa, chỉ có hẳn, vẫn còn loay hoay, chưa chịu về nhà. Hẳn chợt ngậm ngùi thấy mình thật cô đơn, không có người thân thuộc, đón Noel trong một tiệm tạp hoá vắng vẻ. Hẳn chợt nhớ đứa em gái mới gửi thư xin hẳn 1,000 để mở tiệm làm ăn. Thằng em họ cũng xin 2,000 để mua một cái xe honda để chở khách, gọi nôm na là “honda ôm”. Bà Thím cũng đã 70 tuổi xin vài trăm mua thuốc uống v.v...

Hắn đi rảo một vòng quanh chỗ chung bày đồ chơi cho con nít. Nào là xe hơi, tàu thủy, xe điện, trò chơi điện tử, đèn đuốc nhấp nháy, tiếng còi xe lửa, âm thanh quảng cáo các món đồ chơi cho con nít chạy bằng pin v.v... Hắn chợt ngậm ngùi nhớ lại thời thơ ấu của hắn, không có một món quà cho ra hồn. Mẹ hắn nghèo, bán rau trái ngoài chợ, tiền lời chỉ đủ để đong gạo. Vậy mà mẹ hắn đã tần tảo lo cho hắn ăn học thành tài, vì nghĩ rằng khi hắn thành tài, hắn có thể lo tiếp cho mấy đứa em. Ba hắn đã mất từ lâu. Vì thế, khi hắn lớn khôn, hắn phải thay cha, thay mẹ mà săn sóc đàn em. Hắn nhớ những ngày mưa, lụt, mẹ hắn không bán được rau, không đủ tiền đong gạo, mấy mẹ con phải ăn cháo vài ngày. Bụng hắn tối đêm kêu ròn rột. Mẹ hắn thương tình, ngồi dậy mò mẫm trong chạn được mấy củ khoai lang, luộc lên cho hắn đỡ đói; đứa em gái út ngồi được mùi khoai, cũng dậy đòi ăn. Hắn thương em, nhường hết cho em. Ngày hắn tốt nghiệp Tú Tài I, mẹ hắn già hắn đi. Hắn bưng chái xin việc dạy kèm tại gia để có tiền tiếp tục học nốt cái Tú Tài II. Mẹ hắn vừa mới sung sướng thấy con đỗ đầu thì tới lúc hắn phải lên đường tòng quân, nhập ngũ. Ra trường, hắn được đưa đi Bộ Binh, tới ngày hành quân giết giặc. Mẹ hắn phải cạo đầu 3 lần để cầu nguyện cho con mình sớm được bình an trở về bên mẹ.

Rồi theo vận nước tối đen, đời hắn đã trải qua 10 năm đen tối trong trại tù Cộng Sản. Khi hắn ra khỏi tù thì mẹ hắn cũng đã qua đời. Hai đứa em, học hành dở dang, phải bỏ học. Hắn phải làm đủ nghề để có thể nuôi mình và nuôi em. Thật cơ cực! Quãng đời quá khổ để mỗi khi nghĩ đến hắn còn cảm thấy hãi hùng.

Nhớ tới em gái, hắn lại nhìn ra ngoài với vẻ bồn chồn. Hắn đang chờ vóc dáng nhỏ nhắn của một cô bé người Mỹ mà hắn mới gặp cách đây 2 ngày, ngay trong tiệm này vào buổi chiều. Hắn ngạc nhiên vì không hề thấy cô bé này bao giờ. Hắn đoán cô bé ở gần đây, bên trong mấy căn chung cư nghèo. Cô bé thò tay vào trong túi áo jacket lôi ra một mớ tiền các, đặt xuống

sàn, rồi lại moi ra thêm nữa. Hắn thấy cô bé đếm những đồng tiền một cách cẩn thận. Đếm đi, đếm lại nhiều lần, cuối cùng cô có vẻ thất vọng, bỏ tiền lại vào túi và cầm con búp bê lên nhìn ngắm và lật ngược con búp bê lại, nhìn vào giá tiền dán ở dưới chân con búp bê.

Thấy tiệm cũng đang thưa khách, và cũng tò mò, hắn bước lại gần cô bé. Cô bé tóc vàng đang đứng ngắm con búp bê một cách say sưa, không hề biết có sự hiện diện của hắn bên cạnh. Cô bé khoảng chừng 8, 9 tuổi, có thể nhỏ hơn, cũng có thể lớn hơn, mặc một chiếc quần jean có vẻ cũ kỹ, không biết cô bận áo gì ở trong nhưng bên ngoài là một chiếc áo jacket màu tím nhạt cũng cũ như chiếc quần. Tóc cô vàng óng ánh dưới những chiếc đèn Noel lập lòe. Hắn theo ánh mắt của cô bé, cũng nhìn con búp bê đang trưng trên chiếc kệ bừa bãi đồ chơi. Con búp bê có làn mi thật dài, chiếc miệng đỏ đang cười chúm chím. Con búp bê cũng có mái tóc bạch kim dài tới thắt lưng như của cô bé. Con búp bê đẹp thật. Hắn lại ngậm ngùi nhớ tới đứa em gái của hắn ngày còn thơ ấu. Em hắn thèm thường một con búp bê biết nhắm mắt, mở mắt, biết khóc, biết cười mà mỗi mùa Noel anh em hắn thấy trưng bày trong một tiệm tạp hóa sang trọng nơi thành phố hắn cư ngụ. Hắn chỉ có một đứa em gái nên rất thương em. Hắn đã từng mơ ước, khi lớn lên, làm có nhiều tiền, hắn sẽ mua cho em gái một con búp bê thật đẹp để thấy em gái nở một nụ cười sung sướng trên môi. Nhưng sự mơ ước của hắn đã không bao giờ trở thành sự thật. Cho tới bây giờ, em hắn vẫn nghèo đói và đang đau bệnh nơi quê hương, còn hắn thì đang lưu lạc xứ người.

- Cháu thích con búp bê đó lắm hả? Hắn hỏi cô bé.

Cô bé giật mình, nhìn hắn:

- Vâng.

Cô nhón một nụ cười và hỏi:

- Con búp bê đẹp quá hả ông? Ông có thấy như vậy không?

Hắn cầm con búp bê lên và nói:

- Đẹp thật. Bộ cháu thích lắm hả? Cháu muốn mua phải không?

Cô bé có vẻ ngần ngại:

- Phải. Cháu muốn mua nó lắm nhưng cháu không nghĩ là cháu...

Cô bé nói xong đặt con búp bê xuống. Hấn nhỏ nhẹ:

- Cháu muốn mua nhưng không đủ tiền phải không?

Cô bé mở to mắt như có ý hỏi: “Tại sao ông biết?”, rồi cô nói:

- Chắc cháu phải để dành thêm một thời gian nữa mới có đủ tiền mua, nhưng sợ không kịp.

- Vậy sao? Nhưng không kịp gì hả cháu?

Hấn thấy một thoáng buồn hiện lên trong đôi mắt màu xanh thẫm của cô bé:

- Cháu sợ không kịp vì... vì mẹ của cháu sắp gặp em cháu rồi mà chờ thì không biết bao giờ cháu mới để dành cho đủ.

- Mẹ cháu gặp em cháu ở đâu?

- Mẹ cháu đau nặng lắm, nghe ông ngoại nói, bác sĩ bảo mẹ sẽ lên thiên đàng, mà lên thiên đàng thì mẹ sẽ gặp em cháu. Nó lên thiên đàng năm ngoái ông ạ.

Tim hấn xao xuyến. Hấn cầm con búp bê lên nhìn vào cái giá tiền nhỏ có ghi: 9 đồng 99 cent Hấn nhìn cô bé một cách thương cảm. Một bàn tay của hấn đang để trong túi quần. Những ngón tay của hấn đang chạm vào những đồng bạc giấy và bạc cắc đang lẫn lộn với nhau. Hấn ôn tồn hỏi cô bé:

- Tôi chắc cháu có đủ tiền đó, cháu đếm lại thử coi.

- Dạ không đủ đâu, con búp bê này 9 đồng 99. Cháu đếm rồi, cháu chỉ có 8 đồng thôi. Cô bé nói.

Hấn ôn tồn:

- Cháu cứ đếm lại thử coi, tôi giúp cho.

Cô bé lôi tiền ra và đếm. Hấn nói:

- Tôi giúp cháu nhé?

Cô bé không ngần ngại, đặt số tiền vào tay hấn. Toàn là tiền cent. Vài đồng rút khỏi tay hấn, rơi xuống sàn nhà. Cô bé cúi xuống lượm tiền và nói “sorry”. Hấn kín đáo lôi thêm một mớ tiền bạc các từ trong túi ra và cũng một cách kín đáo, hấn nhập chung với số tiền của cô bé đưa. Hấn giả bộ đếm tới, đếm lui rồi reo lên:

- Thấy chưa! Tôi nói cháu phải đếm lại mà vì chẳng những cháu có đủ, mà con dư nữa nè.

- Thiệt sao? Ông nói thật hả? Nét mặt cô bé tươi lên.

- Cháu có đến 12 đồng lận. Dư sức thấy chưa. Cháu tới đây tính tiền rồi đem về cho mẹ liền nhé.

Cô bé nét mặt hân hoan đi đến quầy hàng với hấn. Hấn cẩn thận bỏ con búp bê vào một bao giấy, đưa cho cô bé và đưa thêm vài đồng bạc các và nói:

- Cháu còn dư cả gần một đồng lận nè. Cháu về đưa mẹ cháu liền để mẹ đưa em cháu cho kịp Noel nghe.

Cô gái cầm gói giấy và nói:

- Cảm ơn ông, vậy là cháu đếm sai hả? Mẹ cháu chắc sẽ vui lắm và em cháu chắc cũng sẽ rất vui đó ông.

- Tôi cũng mong như vậy. Khi nào mẹ cháu đi thăm em gái cháu, nếu có thể cháu cho tôi biết nhé. Hấn nhỏ nhẹ.

- Dạ vâng. Ông ngoại nói mẹ có thể đi thăm em của cháu trước Noel đó ông. Cô bé gật đầu.

Cô bé đi nhanh ra cửa. Hấn ngẩn ngơ vì đã quên hỏi cô bé, cô ở đâu, sao lại đi một mình. Hấn cũng sợ cô không được an toàn khi đi một mình ra đường như vậy. Nhưng hấn cũng nhớ ra, tiệm xăng của mình đang ở gần khu chung cư nghèo. Những trẻ em thiếu niên vào tiệm một mình mua bánh, kẹo, nước uống cũng nhiều lắm, đâu có sao!

Đã 2 ngày trôi qua rồi, không thấy cô bé trở lại. Hấn ngẫm nghĩ không biết mẹ của cô bé đã qua đời chưa? Không biết bà bị bệnh gì và đứa em gái của cô bé không biết tại sao cũng đã chết? Hấn nhìn qua cửa một lần nữa. Ngoài sân bây giờ thật sự đã vắng vẻ. Khách vào tiệm cũng đã hết, mà khách đồ xăng cũng không còn. Tuyết đã ngừng rơi nhưng không gian đã trắng xóa với một lớp tuyết dày. Hấn tiến đến cửa tính xoay tấm bảng có chữ "open" ra chữ "closed" thì thấy một người đàn ông đang tiến vào. Người đàn ông co ro trong chiếc áo lạnh cũ kỹ màu đen, bạc thếp. Ông ta bước vô tiệm. Nét mặt người đàn ông trắng bệch vì lạnh. Hấn biết chung quanh đây, có nhiều người vô gia cư mà hấn thỉnh thoảng đem thức ăn, thức uống cho họ, có lẽ ông ta cũng vậy. Ông chào hấn:

- Tôi biết ông sắp đóng cửa tiệm, nhưng... tôi ... tôi lạnh quá...

Hấn vội nói:

- Không sao. Vô đây đi. Tôi không có gì phải vội lắm.

Người đàn ông mặc áo đen nhìn hấn một cách biết ơn. Hấn cũng nhìn ông ta. Ông ta có vẻ ốm yếu và co ro. Chiếc áo lạnh của ông rách nhiều chỗ. Hấn thấy môi ông ta tái nhợt vì lạnh. Tội nghiệp. Tuy cũng đã mệt mỏi, nhưng thấy ông già lạnh lẽo, đáng thương, hấn niềm nở chào. Người đàn ông đưa tay phủi những hạt tuyết từ trên đầu xuống đất. Ông ta nhìn hấn. Mắt ông màu xám, thật đục. Hấn đưa cho người đàn ông bình đựng cháo. Cháo còn khá nhiều, hấn vồn vã:

- Trời lạnh quá phải không ông? Tôi có cháo nóng, ông dùng một tí cho ấm bụng nhé.

Người đàn ông đưa tay gãi vào gáy và cầm lấy:

- Ô! Cảm ơn ông, ông tử tế quá.

Hấn đi lại cái quây nước và cà phê, rót ra một ly còn khá nóng đưa cho người khác lạ:

- Đây, cà phê còn khá nóng, ông uống đi. Sao giờ này ông còn ở ngoài đường? Không về đón Noel à?

Người đàn ông không ngần ngại cầm tách cà phê. Hắn mỉm cười nhìn người đàn ông thì bên ngoài có tiếng nổ chát chúa. Hắn mở cửa nhìn ra và thấy bóng một bóng người vừa ngã xuống. Hắn mở cửa chạy vội ra ngoài. Bên cạnh chiếc xe cảnh sát là thân thể một nhân viên công lực nằm trên tuyết. Hắn nghe người cảnh sát thì thào: “Cứu tôi! xin cứu tôi”. Hắn đỡ người cảnh sát lên, và hi hục đem ông ta vào tiệm để ông ta ngồi ngả người trên chiếc ghế cũ, gài quày cà phê, cúi xuống xem xét vết thương trên vai đang chảy máu. Chà! Máu ra hơi nhiều. Hắn vội quơ một chiếc áo vừa giặt xong để ở dưới quày, chặn vào vết thương. Viên cảnh sát rên một tiếng đau đớn, mặt nhăn lại. Hắn nghĩ: phải băng bó ông ta rồi kêu xe cứu thương mới được. Hắn dùng cái duct tape trên quày, băng téo qua, téo lại trên vai, xuống nách bọc lên nhiều lần trên lần chiếc áo của hắn mới đặt lên để máu không chảy ra nữa. Hắn làm việc một cách hời hợt và quên hẳn người đàn ông nghèo đói mặc áo áo đen hắn mới tiếp lúc này, có thể người đàn ông đã đi rồi.

Người cảnh sát nhìn hắn một cách biết ơn. Ông ta mệt nhọc nhắm mắt lại, chờ hắn đi lại quày gọi điện thoại. Khi hắn trở lại, người cảnh sát nói:

- Anh can đảm lắm, anh không sợ tên cướp còn lảng vảng đâu đây sao? Đáng lẽ anh không nên bước ra ngoài để cứu tôi như vậy.

Hắn nở một nụ cười kiêu hãnh:

- Tôi là một cựu quân nhân mà, tôi không bao giờ để cho một người bị thương nằm chờ chết như vậy.

Nụ cười của hắn chưa tắt trên môi thì một luồng gió lạnh ủa vào, bóng một người đàn ông mặc một chiếc áo da cũ, ông ta khá già, đá mạnh cái cửa, bước vào với một cây súng trên tay. Ông ta ra lệnh:

- Giơ tay lên! Cả hai giơ tay lên và đưa tao tất cả tiền đây,

nếu không tao bắn!

Tim hắn đập nhanh, nhưng trí óc làm việc cũng không kém lanh lẹ. Hắn nhìn ông già. Ông ta không có vẻ gì là một tên cướp. Nét mặt ông có vẻ hiền lành là khác. Mắt ông trờm lơ. Bộ râu khá rậm. Giọng ông ta khào khào làm ra vẻ hung dữ. Hắn hít một hơi dài và nói:

- Bác ơi! Noel mà bác, bác cần gì cứ nói, tôi sẽ làm theo, đừng nên cầm súng như vậy, lỡ có chuyện gì xảy ra thì mệt lắm, có cả ông cò ở đây nè... Bác này cần gì, mình giúp liền, đúng không ông cò? Bác không cần phải dùng súng bác ơi!

Người đàn ông nói trong khi hàm răng cắn chặt, có lẽ vì lạnh:

- Cầm môm! Có đưa tiền hay không?

Người cảnh sát cố ngăn cơn đau, đưa tay vào báng súng. Hắn nhìn thật nhanh tình thế, liền giơ tay ngăn vị cảnh sát và nói:

- Khỏi cần phải xử với nhau bằng súng ống. Tôi nói với bác, bác cần tiền thì tôi có tiền đây. Không nhiều, nhưng có thể giúp bác trong cơn túng quẫn há.

Hắn moi hết trong túi ra những tờ giấy bạc. Hắn đưa cho ông già cầm súng:

- Tôi chỉ có bao nhiêu thôi, bác cầm lấy nghe. Bác đưa cháu cây súng đi mà. Tay bác đang lạnh lắm phải không?

Mắt người đàn ông như tối đi, ông ta run run cầm lấy số tiền trong tay hắn, bàn tay kia nới lỏng trên báng súng. Hắn nhanh nhẹn, vươn tay ra chụp ngay cây súng của người đàn ông già. Ông già rên một tiếng nho nhỏ trong cổ họng, chân ông ta khụy xuống nền nhà. Hắn đỡ ông già lên ngồi chiếc ghế bên cạnh sau khi đưa cây súng cho viên cảnh sát. Ông già úp mặt vào hai tay vài giây rồi ngược lên nhìn hắn và người cảnh sát, giọng ông ta như khàn đục:

- Xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tôi biết tôi không nên làm như vậy.

Nhưng con gái tôi đau nặng, chắc không qua khỏi đêm nay. Tôi cần một mớ tiền lo cho công việc nhà. Tôi còn đứa cháu nhỏ, nó cần thức ăn và quà Noel... Các ông thông cảm....

Ông già nhìn viên cảnh sát đang ngồi thở dốc vì vết thương, năn nỉ:

- Ông cảnh sát, tôi xin lỗi đã lỡ tay bắn ông, tôi không có ý định đó...

Ông già ngưng bật. Mọi người nghe tiếng còi xe cảnh sát hú lên rồi tiếng xe cứu thương. Hai người cảnh sát bước vô, thấy viên cảnh sát đang ngồi dựa ngửa trên ghế, họ hô to:

- Ai làm chuyện này? George? Are you OK?

Viên cảnh sát bị thương, tên George, gật đầu. Một người cảnh sát tiến đến bên ông già bận áo da, đôi lông mày viên cảnh sát nhíu lại. George mệt nhọc nói:

- Tên bắn tôi chạy mất tiêu rồi. Hấn quăng súng lại. Hai người này đã cứu tôi.

Hấn tiếp lời George:

- Tên đó chạy nhanh quá. Tôi tính chạy theo nhưng hấn đã biến mất. Trời thì đang tuyết, tôi có chạy theo cũng không chạy nổi.

Viên cảnh sát đang đứng cạnh George nói:

- Anh không nên đuổi theo như vậy. Anh báo với tụi tôi đủ rồi. Anh chạy theo rất nguy hiểm.

Nói xong, họ giúp những người y tá chuẩn bị đem George ra xe. George nói với ông già bận áo da, người đã bắn mình trọng thương, bằng một giọng mệt nhọc nhưng ôn tồn:

- Bác đi về gấp nhé. Merry Christmas!

George cũng giơ tay yếu ớt vẫy hấn và nói:

- Thank you very much for everything! Merry Christmas! See you.

Chờ cho xe cứu thương hú còi, chạy biến đi trong biển tuyết cùng với xe của hai người cảnh sát, hẳn bảo ông già mặc áo da chờ hẳn một lát rồi hẳn đi vội lại quây hàng, moi hết tất cả số tiền trong đó. Hẳn thoáng nhớ tới những món tiền mà em gái hẳn, đưa em họ và người thím mới viết xin trong thư. Hẳn lắc đầu chặc lưỡi “tính sau”. Hẳn đem tiền lại cho ông già đang ngồi run rẩy, bất an chờ hẳn. Hẳn cầm tay ông, đặt vào đó số tiền cuối cùng và nói:

- Bác đem số tiền này về, lo cho con gái bác và mua quà cho cháu bác. Nhưng cháu ngoại của bác có phải là đứa con gái tóc vàng tới lưng, có đôi mắt màu xanh da trời phải không?

Người đàn ông nhìn hẳn ngạc nhiên, mắt ông long lanh lệ:

- Ông có gặp con Lucia sao?

- Phải! Tôi có gặp Luica khi cô bé mua con búp bê để gửi mẹ đem lên thiên đàng cho đứa em gái. Hẳn gật đầu.

Nước mắt ông già, chảy dài xuống má:

- Phải. Nó đó ông. Tôi bảo nó để con búp bê lại chơi, nhưng nó nhất định muốn mẹ nó mang theo cho con Elizabeth, trong khi nó không có món đồ chơi nào trong ngày Giáng Sinh cả!

Vai ông già run lên và trước mắt hẳn, mọi vật cũng mờ đi. Hẳn đỡ ông đứng lên, vỗ vào vai ông:

- Ông cẩn thận về nhà liền để gặp con gái và cháu Lucia cho kịp. Merry Chirtmas!

Nhìn ông già lầm lũi đi ra ngoài, sự xúc cảm làm đầu hẳn lâng lâng như uống rượu. Một tiếng động làm hẳn vội vàng quay lại. Người đàn ông vô gia cư, mặc áo đen, đã hiện ra trước mặt hẳn lúc nào không hay. Nét mặt ông ta hình như sáng hẳn lên, không còn vẻ lạnh lẽo, đói khổ nữa. Ông đứng đó, lưng thật thẳng, mắt sáng quắc, miệng nở một nụ cười hiền lành. Hẳn ngạc nhiên:

- Ủa! Tôi tưởng bác đi rồi? Hồi này giờ bác còn ở trong này sao?

- Phải! Tôi vẫn còn ở đây và lúc nào tôi cũng ở đây. Thật sự, tôi ở khắp mọi nơi. Tôi thấy hết mọi sự!

Hắn không hiểu người đàn ông nói gì thì ông ta lại tiếp:

- Cô bé mà anh giúp có đủ tiền để mua con búp bê sẽ trở nên một vị thống đốc nổi tiếng của Hoa Kỳ. Còn người cảnh sát mà anh cứu sẽ giúp cho tất cả 20 gia đình khỏi bị giết bởi một vụ khủng bố sắp xảy ra ở thành phố gần đây. Anh là một người tốt. Anh rất đáng được ban ơn.

Miệng hắn há hốc một hồi rồi lúng túng hỏi:

- Sao... sao... sao bác biết những việc đó?

Một luồng khí lạnh, chạy dọc theo xương sống hắn:

- Bác? Bác là ai?

Người đàn ông chỉ mỉm cười không trả lời thẳng vào câu hỏi của hắn:

- Khi anh làm xong mọi công việc tốt ở cõi đời này, anh sẽ gặp lại ta. Nhưng bây giờ, xin lỗi anh tôi phải đi. Tôi có nhiều việc cần làm lắm. Sẽ gặp lại anh sau. Merry Christmas!

Hắn lắp bắp “Merry Christmas!”. Hắn nhìn chăm chăm vào lưng người đàn ông vừa mở cửa bước ra ngoài, vừa đưa tay vẫy hắn. Chiếc áo choàng cũ kỹ trở nên trắng xóa như sương tuyết, trộn nhập vào những bông tuyết đang bắt đầu rơi trở lại. Mắt hắn nhoà lẹ, một giòng máu nóng như đang từ từ dâng lên trong tim hắn trong khi một luồng hào quang chói lọi rơi lại sau lưng cái bóng trắng xóa đã biến mất trong không gian.

(Cảm tác từ một “email” chuyển nhau trong sở.)

Tâm Tình Người Trai Võ Bị

(Viết để hồi tưởng quá khứ và riêng tặng các bạn
Khóa 19 Nguyễn Trãi.)

Nguyễn Trần, K19

(Tiếp theo)

4. Tay Súng Lên Đường

Từ già quân trường
xa rời bạn hữu
tôi lên đường làm lính chiến hùng uy
nhớ mãi trong tâm
câu “Người trai Võ Bị
con đường tương lai không an lạc dễ dàng
mà chỉ có gió mưa cùng nguy hiểm.”
đã hướng cho mình
cuộc đời cung kiếm
đầy gian lao, từ biệt, phân ly
tôi ra đi
từ biệt kinh kỳ
lòng rộn rã chí sông hồ muôn hướng

Khói lửa bao năm còn nhiều âm hưởng
quê hương đầy những bãi chiến trường
tay súng, ba lô

tôi đi khắp quê hương

đòi cao suối hiểm không cản bước chân tìm địch.

chiến thắng lớn

tôi vui mừng khôn xiết

dù không ai để tặng chiến công đầu

dù không ai ngồi thương nhớ lo âu

tôi chiến đấu, sắc nón tôi màu đỏ

máu nóng chúng tôi cũng cùng màu đỏ

cuộc đời chúng tôi

đi mây về gió

áo trận giày “saut”

tôi đi khắp đất nước miền Nam.

giòng sữa mẹ ngọt ngào đâu thấy nữa

chiến tranh về căn cỗi cả quê hương

mạch sống luân lưu giờ đây tắc nghẽn

căm hờn dâng trong tiếng réo quê hương

Tôi ra đi

dù máu đỏ xương tan

chiến đấu cho quê hương

đất mẹ

xóm làng

Với bầu nhiệt huyết

Người trai Võ Bị

Với áo hoa rừng

mũ đỏ

trời xanh

(Trích trong *HỒI TƯỞNG*)

Ngày Xa Xưa Ấy

Tường Thúy, K20/1

Mùa Xuân lại trở về trên những cành đào hồng thắm, trên những bông cúc vàng tươi, những bụi hồng muôn màu rực rỡ trong vườn. Nhưng cảnh sắc tươi tắn của thiên nhiên dù có đẹp đẽ như thế nào, có huy hoàng như thế nào, cũng không gây cho tôi thấy một chút hứng thú con con gì để thưởng lãm chúng. Sự thay đổi thời tiết lúc giao mùa đã làm cho cái thân già của tôi trở nên thâm vô cùng: nào là hai lỗ mũi thì nghẹt cứng, không thở được, cái lưng thì đau, hai bàn tay thì tê tê khó chịu. Đã hết đầu, đôi chân lại bất khiển dụng vì hai cái đầu gối đau nhức quá đi, mỗi khi đứng lên hay ngồi xuống, còn nếu bước đi thì chẳng giống ai, 12 con giáp trông chẳng giống con giáp nào. Chán mớ đời, bởi thế đối với tôi, Xuân đến hay Xuân đi cũng thế thôi. Hiện tại thì như vậy, tương lai còn gì để nói, có lẽ chỉ còn chút dĩ vãng để hoài niệm mà thôi. Có ai bảo là người già chỉ sống bằng quá khứ cũng không hẳn là sai. Và hôm nay, để giúp quên đi cái hiện tại đáng ghét, cái lạnh của những ngày đầu Xuân đã cùng ký ức của tôi mở lại trang sách kỷ niệm của những ngày xa xưa ấy, kiếm tìm một chút gì "để nhớ, để thương" trong cuộc đời...

* * *

Nhớ lại ngày ấy, tôi với Thảo là hai đứa bạn thân, chúng tôi quen nhau từ thời Trung Học Đệ Nhất Cấp, lên tới Đại

Học cũng vẫn rủ nhau học chung một trường. Hôm đó là ngày nộp đơn vào trường Luật, vì là ngày đầu nên sinh viên đến rất đông. Nhìn thấy văn phòng chật ních người, tôi rủ Thảo về:

- Thảo ơi hay là mình về đi, mai hãy trở lại nộp vậy.

- Đã đến rồi thì mình chịu khó chờ đi, khi nào ngớt người thi mình vào nộp. Chứ bây giờ đi về, mai lại đến nữa, mất công quá. Nhà tao xa, mỗi lần đến đây phải thay hai ba chuyến xe buýt, mệt lắm.

- Nhưng mà biết chờ đến bao giờ? Người đông thế kia.

- Rồi cũng có người muốn về để mai đến, như mày.

Thảo bao giờ cũng có lý hơn tôi, và đúng như lời Thảo nói, cuối cùng chúng tôi cũng xong nhiệm vụ và có thể ra về phơi phổi. Hai đứa rủ nhau ra hàng bò bía gần hồ con rùa, vừa ăn vừa tán dóc.

- Ê, Khuê này, may quá, hôm nay mình nộp xong đơn chứ để đến ngày mai là tao lại không đi được, chắc mày phải đi một mình và nộp luôn cho tao quá.

- Sao vậy?

- Vì mai anh Khải tao ở đơn vị về phép, tao phải ở nhà giúp mẹ tao làm cơm đãi ông ấy. Mai mày tới nhà tao chơi nhe, mẹ tao cũng hay nhắc tới mày lắm đó. Mày tới giúp tao một tay.

- Ồ, để tao xin phép mẹ tao đã, chắc là mẹ tao cho thôi.

Định mệnh có phải là một sợi giây vô hình đã dẫn dắt tôi đến nhà Thảo cho tôi được gặp anh, và có ai đã từng bị tiếng sét ái tình trong đời chưa? Thế mà tôi đã bị rồi đó. Tuy tôi không đẹp xuất sắc như những người con gái khác, nhưng cũng được gọi là có nét duyên dáng, thu hút, không đến nỗi khiến người đối diện phải quay mặt làm ngơ. Chỉ có là tình cảm của tôi hơi có chút khô khan, nên nhiều lần nhỏ Thảo phải cảnh cáo tôi:

- Cái con nhỏ này, mày lạnh lùng quá, ai thích mày, mày

cũng quay lưng lại với người ta. Trái tim mày đông đá hả? Coi chừng bị quả báo đấy con.

Thế mà bây giờ, chỉ với một ánh mắt, một nụ cười thôi mà trái tim của tôi đã tan chảy thành nước.

Tôi đã thích anh ngay cái nhìn đầu tiên khi gặp anh. Và hình như, chỉ hình như thôi, anh cũng có vẻ mến tôi. Nhưng chúng tôi không có dịp nói với nhau nhiều hơn vì Khải luôn bên cạnh tôi và Thảo thì không rời Luân một bước. Với linh tính của phái yếu, tôi nhận ra là Khải thích tôi và Thảo cũng thích Luân. Tự nhiên tôi thấy buồn và không còn hứng thú ở lại. Ngồi thêm một lúc, tôi lấy cớ là mẹ tôi chờ ở nhà nên xin phép về sớm. Khải nhất định đòi đưa tôi về, nhưng tôi cương quyết từ chối. Mọi người tiễn tôi ra cửa, lúc bắt tay với Luân, tôi cảm thấy anh nắm tay tôi hơi chặt và hơi lâu:

- Vui thật nhiều khi được quen với Khuê, mong rằng lần gặp tới sẽ nói chuyện với Khuê nhiều hơn.

- Vâng, Khuê cũng rất vui khi được biết anh, và biết đâu chúng mình sẽ có nhiều dịp để gặp nhau hơn. Tạm biệt anh và xin chào cả nhà, Khuê về.

Sau lần gặp gỡ đó Thảo tâm sự với tôi là anh Khải của nó rất thích tôi và muốn tôi làm bạn gái của anh nó. Tôi chỉ cười và bảo với Thảo:

- Tao nhờ mày cảm ơn anh Khải dùm tao về tình cảm của anh ấy đã dành cho tao, nhưng mày cũng đã biết và đã từng bảo trái tim tao làm bằng nước đá đông lạnh kia mà. Sau này thì không biết ra sao, nhưng hiện tại bây giờ tao chưa nghĩ đến chuyện yêu đương. Tao còn phải học cho ra trường để lo cho mẹ và em tao nữa. Tao thấy mày thích anh Luân lắm phải không? Chuyện mày với anh Luân đi tới đâu rồi.

- Chả tới đâu cả, hình như Luân không thích tao mà thích mày thì phải.

- Sao mày lại nói vậy? Tôi hơi chột dạ. Sao mày biết Luân

thích tao?

- Thì hôm đó sau khi mày về. Ông ấy cứ đi theo năn nỉ tao cho số phen của nhà mày, anh Khải không cho tao nói. Hôm qua, trước khi trở lại đơn vị, ông ấy lại đến nhà năn nỉ tao tiếp, thấy không có anh Khải ở nhà, tao đành phải nói. Giọng Thảo hơi buồn, hình như ông ấy thích mày nhiều lắm đó

Tôi xoa tay như để trấn an Thảo:

- Không có chuyện đó đâu, mà cho dù Luân có thích tao đi nữa thì với trái tim bằng đá lạnh của tao, để gì tan chảy vì Luân. Mày đừng lo, tao không dành tình yêu với mày đâu. Yên trí đi cưng.

Đúng, tôi không dành với Thảo để làm bạn gái của Luân, nhưng không ai có quyền cấm tôi không được là bạn của anh ấy, kể cả Thảo.

Thế rồi một buổi tối, chuông điện thoại nhà tôi reo, tôi nhắc máy:

- Alo, xin lỗi ai ở đầu giây?

Bên kia đầu giây im lặng. Tôi vẫn cầm máy:

- Alo, Alo, ai đó.

Lần này thì đã có hồi đáp:

- Alo, có phải Minh Khuê không? Luân đây.

Trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi nhắm mắt lại để trấn tĩnh mình:

- A, Anh Luân, lâu lắm mới lại nghe thấy tiếng của anh, anh có khỏe không?

- Anh là lính mà lúc nào không khỏe. Khuê này, không biết anh gọi điện về nhà như thế này có làm phiền ai không?

- Dạ không, thường thì giờ này mọi người đã đi ngủ cả, chỉ còn mình Khuê thức học bài thôi.

- Vậy anh có thể nói chuyện với Khuê lâu lâu một chút

được không? Có làm cản trở Khuê học bài không?

- Không đâu anh, lâu lâu được nói chuyện với anh, Khuê vui lắm đó...

Tôi nói tôi vui là điều tôi nói thật, vì tôi đã trót yêu anh mất rồi.

Và cứ thế, những câu chuyện trên trời dưới đất của Luân và tôi kéo dài gần như suốt đêm, nhưng không bao giờ anh đã động hay tỏ ra một ý gì là anh thích tôi như Thảo đã nói. Cuối cùng trước khi chấm dứt, Luân nói không hiểu sao anh lại tin tưởng tôi và mong ở tôi một điều là thỉnh thoảng cho phép anh gọi điện thoại để được tâm sự với tôi mọi chuyện, kể cả chuyện tình cảm của anh. Anh nói, tôi chỉ cần nghe anh kể lể, để anh có thể giảm bớt một phần nào những áp lực trong cuộc sống gian truân của đời lính thôi. Và tôi đã đồng ý, sự đồng ý này của tôi quá ác thay chính là nhát dao tôi tự đâm vào tim mình.

Biết bao đêm tôi đã khóc đến xung cả mắt sau khi nghe Luân tâm sự tình yêu một chiều của anh với một người con gái anh quen. Anh nói anh yêu cô ta tha thiết, anh nhớ cô ta đến mất ngủ, mỗi lần về phép được gặp cô anh thấy đời đẹp làm sao, nhưng anh lại không thể thổ lộ với cô được, vì cô là người con gái bạn anh yêu. Anh nói với tôi là anh buồn lắm. Anh buồn, tôi không những buồn mà còn đau nữa. Tại sao những lời yêu thương đó của anh không phải là những lời anh dành cho tôi nhỉ. Một năm trời trôi qua, những tâm sự của anh cứ như những lát dao cắt nát trái tim tôi thành muôn mảnh.

Rồi một đêm, điện thoại vừa reo, tôi nhấc máy, chưa kịp alo tôi đã nghe tiếng Luân nói như hét :

- Em tàn nhẫn lắm, em có biết không?

Tôi còn đang ngơ ngác thì máy đã bị cúp. Và từ hôm đó, không bao giờ tôi còn được nghe tiếng điện thoại reo trong đêm nữa. Và chuyện Luân hàng đêm gọi điện thoại cho tôi, tôi đã không bao giờ kể cho Thảo nghe cả.

Hơn một năm trôi qua, Luân như mất tích từ ngày đó. Dù không còn được nghe tiếng nói của anh, nhưng hình ảnh anh không bao giờ phai nhạt trong trái tim nhỏ bé từng bị tổn thương của tôi.

Bây giờ đã gần cuối năm, được nghỉ học, không có việc gì làm, tôi mở máy nghe mấy bản nhạc Xuân cho vui cửa vui nhà:

“Ngày Xuân năm đó ta chung đôi, Mùa Xuân này nữa xa nhau rồi...”

Nghe tiếng chuông điện thoại reo, tôi bắt máy:

- Alo?

- Khuê đây hả, anh Du đây. Hôm nay không đi học à?

- Anh lại ngủ mơ rồi, hôm nay Chủ Nhật mà học hành gì, cái nhà ông này.

- Ô! Anh quên, hì hì. Vậy có nghĩa là hôm nay em rảnh phải không? Anh có chút việc muốn nhờ em giúp một tay.

- Chuyện có khó không anh? Chuyện khó là em không có giúp đâu đó.

- Yên trí đi, chuyện dễ ợt à.

- Vậy anh nói đi, là chuyện gì, xem em có thể giúp anh được hay không.

- Số là tối nay nhà thằng bạn anh có mở party tất niên, nó kêu tụi anh đến dự với điều kiện phải có partenaire đi cùng, trai hay gái cũng vậy. Anh tưởng chị Ngọc em đi Huế thăm bà ngoại trở về kịp, ai dè... Hơn nữa, đây lại là thằng bạn thân của anh, không đi nó giận chết. Em thay chị Ngọc đi với anh được không?

- Anh xạo vừa chứ, có party nào bắt phải có partenaire mới cho tham dự đâu, chắc anh lại có âm mưu tối đen gì đây phải không? Ồ, hì hì, sao anh không nhờ một cô bạn gái cũ của

anh giúp cho. Anh có cả đồng bạn gái cũ cơ mà, cô nào cũng đẹp bá cháy luôn.

- Chả cô nào đẹp bằng Ngọc của anh cả. À mà này, cô tính phá hoại hạnh phúc của tôi đây hả? Xúi anh đi với cô khác để chị Ngọc em về cạo đầu anh trọc lóc như ông sư sao, chả đại. Có em đi cùng làm kỳ đà cản mũi các cô khác thì anh mới được phép đi và chị Ngọc của em sẽ yên tâm hơn í mà.

- Gớm, chưa gì mà đã run thế. Mai một cưới chị ấy về rồi em sẽ gọi anh là “me sừ lơ sơ vơ” nhé. Thôi được rồi, để em xin phép mẹ đã, em sẽ giúp anh vì em biết chỉ đi với ngôi sao Khuê là anh mới an toàn trên xa lộ thôi. Đúng không? Hi hi...

- Còn lâu anh mới là “me sừ lơ sơ vơ” nhé, anh chỉ sợ đầu trọc lóc mất đẹp trai thôi.

* **

Nếu ngày xưa, định mệnh đã run rủi cho tôi gặp anh rồi, chia xa, thì đêm nay, buổi tất niên này, định mệnh lại đẩy anh về gần tôi. Vâng chúng tôi đã gặp lại nhau, vì với tôi, anh không xa lạ gì cả.

Khi vào tới phòng tiệc, anh Du dắt tôi đi giới thiệu tôi với vài người bạn để làm quen, rồi anh dẫn đi đâu mất, bỏ tôi đứng chơ vơ ở một góc phòng. Không thấy ông anh đâu, tôi đành đi lại quây nước lấy một ly rượu rồi tự kiếm cho mình một chỗ ngồi trong góc khuất, và nhìn mọi người khiêu vũ. Một vũ điệu sôi động vừa chấm dứt, khi mọi người còn đang lục đục rời khỏi sàn nhảy, thì tiếng giới thiệu của người MC cất lên làm tôi giật mình:

- Sau đây bài hát Trong Nỗi Nhớ Muộn Màng của Ngô Thụy Miên sẽ do anh Đinh Luân hát để tặng cho một người mang tên một vì sao. Quý vị có biết ai là vì sao của Đinh Luân không? Thấy mọi người nhón nháo như thế này, chắc là không ai biết rồi. Vậy thôi thì xin mời anh Đinh Luân lên sân khấu vậy.

Anh bước lên trong tiếng vỗ tay của mọi người. Anh đứng đó, dưới những ánh đèn muôn màu, ánh mắt long lanh và nụ cười thật rực rỡ. Ánh mắt này, nụ cười này đã từng làm tim tôi rung động, ngày đó và ngay cả bây giờ. Chưa bao giờ trái tim tôi quên rung động vì anh, bởi vì tôi đã luôn yêu anh, yêu trong âm thầm, yêu trong câm nín, bởi vì tôi đã tự nguyện cùng cười, cùng khóc với anh trong những lần anh tâm sự với tôi về cuộc tình của anh, nhưng chưa bao giờ tôi được là nhân vật chính trong câu chuyện tình đó cả. Bây giờ anh đứng đây, hát tặng một bài tình ca cho một vì sao, ai sẽ là vì sao này của anh. Trong các câu truyện tình anh kể với tôi, tôi chưa thấy người tình nào của anh mang tên một vì sao cả, ngoại trừ tôi. Nhưng không sao, anh cứ hát tặng đi, ai cũng được, là tôi cũng không sao.

Ngay khi mới bước vào phòng, tôi thoáng thấy một dáng người quen quen, tôi hơi ngờ ngợ, hình như là người xưa, nhưng vì anh Du cứ kéo tôi đi để giới thiệu với mọi người “cô em gái dễ thương của tôi” nên tôi đã không có thời giờ để nhìn cho rõ cái bóng quen quen kia là ai, trong đám đông này. Sau đó khi chỉ còn lại một mình, tôi lại không dám đi tìm. Bây giờ thì đúng rồi, tôi đã không lầm, người đó là anh, là Đinh Luân của ngày nào, người đã từng làm cho trái tim của tôi không ngủ yên. Tôi ngồi lặng im trong bóng tối, nghe từng lời anh hát:

“Tưởng như là tình yêu sống lại, bao năm qua đi tìm bóng dáng. Tưởng như là người yêu trở lại. Em ở nơi đâu, anh ở đâu... Ở nơi ấy mây mùa Thu có buồn, em có còn ngồi đếm lá thu rơi, em có còn mơ say tràn gối mộng, em có còn ngồi nhớ đến anh không?...”

Cổ giữ lòng dừng dưng nhưng không hiểu sao lần này, tự dưng tôi có cái cảm giác là anh đang hát cho tôi, tôi nghe con tim mình thổn thức, cặp mắt đã cay cay. Để không ai chú ý đến mình, tôi cúi xuống làm bộ kéo lại vạt váy và nhân lúc mọi người vỗ tay khi anh vừa hát xong, tôi nhanh nhẹn lẩn ra ngoài

vườn bằng cửa bên hông.

Ngoài vườn lúc này đã vắng người, chỉ có một vài cặp tình nhân ngồi bên nhau thủ thi tâm tình. Tôi nhẹ nhàng bước tới cái ghế đá trống dưới bụi hoa giấy và ngồi xuống. Chỗ này cũng hơi khuất chắc ít người để ý tới, nghĩ vậy nên tôi có thể yên tâm mà ngồi chờ anh Du đến khi tan tiệc và cũng là thời gian tốt để tôi nghĩ về sự gặp gỡ bất ngờ của hôm nay.

Chúng tôi chưa gặp mặt nhau, nhưng tôi nghĩ chắc Luân đã nhận ra tôi trong đám đông, bài hát này anh đã từng hát cho tôi nghe lâu lắm rồi trong một lần tâm sự của anh. Đã hơn một năm qua, không hiểu vì lý do gì mà anh bất ngờ bất tãm, tôi không thể liên lạc được với anh, bây giờ đột nhiên anh lại xuất hiện, lại hát bài hát năm xưa, nếu không cho là ngộ nhận, bài này thật sự anh hát tặng cho riêng tôi, thì cứ nhận đi để trái tim mình được ấm áp một chút, bù lại cho ngày nào tôi đã từng ôm nỗi đau một mình, thì cũng đâu có gì là quá đáng. Những giọt nước mắt đã lặng lẽ rơi và cũng đã lặng lẽ khô rồi. Tôi ngược mặt lên nhìn trời, mảnh trăng lưỡi liềm trông mờ nhạt và cô đơn quá, dù chung quanh nó cũng có lác đác vài ngôi sao. Nó cô đơn giống như tôi bây giờ chỉ có một mình với bóng tối vây quanh. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, cảm thấy hơi lạnh, tôi định đưa tay lên ôm hai bờ vai thì đột nhiên, một chiếc áo còn ấm hơi người được choàng lên vai tôi, cùng với giọng nói đầm thắm ngày nào vang lên từ phía sau lưng:

- Sao Minh Khuê lại ra đây ngồi một mình như thế này, không thấy lạnh sao?

Giật mình tôi đứng bật dậy, quay nhìn lại, Luân đang đứng đó, với nụ cười cố hữu trên môi, tay anh vẫn đặt lên trên cái áo sắp rơi vì cái đứng lên đột ngột của tôi:

- Không nhận ra người quen à?

Vừa nói anh vừa sửa lại cái áo cho nằm hẳn trên vai tôi. Tôi nhìn anh, khẽ mỉm cười:

- Anh Luân chứ ai. Thời gian anh biến mất khỏi bạn bè chỉ

mới có hơn một năm thôi mà, làm sao quên anh được. Muốn quên anh ít nhất phải 10 năm. Vừa rồi anh hát hay quá, bài hát vừa rồi anh tặng cho cô sao Mai nào hả? Cô ấy đâu anh?

Vẫn hai tay nắm cổ áo vest trên vai tôi, anh nhìn tôi bằng ánh mắt thật nồng nàn:

- Khuê trách anh sao? Với anh bây giờ không có cô nào cả, Khuê biết mà, chỉ có Khuê, sao Khuê thôi.

Trái tim tôi như muốn tan chảy ra vì câu nói “Chỉ có Khuê thôi”. Tôi phải cố giữ cho hai tay mình đừng run khi nắm hai cánh tay anh để bỏ ra khỏi người tôi bằng cách vừa cười, vừa nói:

- Được rồi, được rồi. Đúng là chỉ có Khuê thôi. Bây giờ mình ngồi xuống đây nói chuyện nha.

Buông tay xuống, nhưng anh vẫn đứng yên nhìn tôi bằng ánh mắt thiết tha:

- Khuê vẫn đẹp như ngày nào. Thế mà tại sao lúc đó anh không dám giữ cho mình nhỉ? Anh có khờ dại quá không để đánh mất một viên ngọc trong tay mình, Khuê ơi, anh có ngu quá không?

Để tránh ánh mắt của anh, tôi ngồi xuống ghế đá và đưa tay vỗ nhẹ lên mặt ghế rồi làm bộ như không hiểu anh đang nói gì:

- Ngồi xuống đây đã, anh muốn nói gì thì Khuê cũng sẽ nghe. Khuê cũng sẽ lại vẫn im lặng như ngày nào để nghe tất cả những câu chuyện tình của anh, để được khóc, được cười theo anh, anh chịu không? À, nhưng mà hôm nay Khuê không thể thức suốt đêm như ngày xưa để nghe anh tâm sự được đâu vì lát nữa tan tiệc anh Du sẽ đến đưa Khuê về nhà.

- Anh Du, Anh Du là ai, có phải là người con trai lúc nãy đi cùng với Khuê không? Anh ấy là ai? Bạn trai hay là chồng của Khuê?

Nghe những câu hỏi dồn dập với giọng thẳng thốt của anh, tự nhiên tôi cảm thấy xúc động, hình như hình ảnh của tôi

trong anh đã có chút gì đổi thay. Kéo nhẹ cánh tay Luân, tôi chậm rãi:

- Anh ngồi xuống đây đi, Khuê sẽ nói cho anh nghe

Nghe lời, anh ngồi xuống nhìn tôi chờ đợi. Cúi nhìn xuống mặt đất, tôi cố nén cái cảm xúc bất ngờ, được gặp lại anh, lại được nghe những lời tôi chờ đợi đã từ lâu lắm, mà anh chưa bao giờ từng nói với tôi, cho đến ngày hôm nay. Cái cảm xúc này nó vẫn chưa lắng xuống trong lòng tôi, tôi thở một hơi dài, quay nhìn anh và chưa kịp nói gì thì một tiếng gọi vang lên...

- Khuê ơi,

Nghe gọi, cả hai chúng tôi cùng nhìn ra hướng có tiếng kêu, anh Du đang đi tới. Tôi đứng lên:

- Em ở đây nè.

Anh tôi đến gần, lấy ngón tay dí vào trán tôi, mắng yêu:

- Ra ngoài này mà không nói cho anh biết, làm anh đi kiểm tra mở mà không thấy em đâu, tưởng cậu nào bắt cóc mắt em rồi chứ lo quá. Thôi, về chưa?

- Về sớm vậy anh?

- Anh hứa với mẹ là đưa em về sớm, chơi vậy đủ rồi.

Tôi sực nhớ đến Luân vội kéo Du đến giới thiệu:

- Anh Du, đây là anh Luân, bạn em.

- À, tôi có nghe anh hát lúc nãy, hân hạnh được biết anh.

Vừa dơ tay ra bắt tay Luân, anh vừa tiếp:

- Anh ở lại chơi nhé, xin phép chúng tôi về trước.

Nói xong anh hất đầu ra hiệu cho tôi: “Đi em” rồi quay đi, không để cho Luân kịp nói câu nào. Tôi hơi ngỡ ngàng vì thái độ của anh Du đối với Luân, tôi lúng túng chưa biết xử trí làm sao, thì Luân đã đứng ra chặn ngang đường tôi, giọng anh đượm buồn, nuối tiếc:

- Khuê về thật sao, làm sao anh có thể gặp lại Khuê được?

Chúng mình chưa nói được gì với nhau mà.

Biết anh Du đang chờ, không thể đứng lại lâu hơn, tôi nhắc cái áo ra khỏi vai đặt nó vào tay Luân và vội vã nói:

- Vâng, xin lỗi anh, Khuê phải về thôi. Ngày mai, anh đến quán cà phê của Trà, lúc 10 giờ Khuê sẽ đợi anh ở đó. Anh còn nhớ quán của Trà chứ, nơi mà ba đưa chúng mình ngày xưa hay ra ngồi đó? Khuê đợi anh, lần này mong anh đừng quên.

Nói rồi tôi quay đi gần như chạy, bỏ lại Luân đứng một mình bên ghế đá, cô đơn.

Trên đường về, tôi cứ thắc mắc mãi về thái độ của anh Du đối với Luân. Chồm người lên phía trước tôi hỏi lớn:

- Sao hôm nay anh về sớm vậy?

- Đi chơi không có Ngọc đi cùng anh không thấy vui nên về thôi.

- À, thì ra chàng nhớ người yêu bé nhỏ. Thảo nào cái mặt không được vui, mà khi người ta không vui, người ta hay giận cá chém thớt lắm.

Du cười:

- Ai giận cá chém thớt?

- Anh chứ ai, anh buồn rồi đổ lên đầu anh Luân. Anh làm em quê với anh Luân quá trời luôn. Bộ anh với anh Luân có gì không vừa ý nhau hay sao mà em thấy thái độ của anh đối với anh ấy có vẻ căng thẳng ghê đi.

-Ngộ nhận rồi, cô bé ơi, anh chẳng có gì để mà căng thẳng với cậu ta cả. Số là lúc anh ra tìm em, tới bụi hoa giấy, tình cờ anh nghe được câu cậu ta hỏi, anh là bồ hay là chồng em, tự nhiên anh nảy ra một ý nghĩ là trêu cho anh chàng si tình này một cú vì dám hát hay hơn anh. Thế là anh giả vờ đóng vai anh bạn trai của em để cho anh chàng đau tim chơi, hi hi, hi hi.

Nghe cái giọng cười phát ghét, tôi néo một cái thật mạnh vào bên cạnh sườn của Du:

- Nhỏ mọn, em ghét anh rồi đó, lần sau đừng hòng em giúp anh nữa.

Còn anh Du thì loạng quạng tay lái và la lên chói lói:

- Ôi, đau quá, mu

ồn chết hả, té rồi thì làm sao. Đàn bà con gái gì mà móng tay như móng mèo ấy.

- Ai bảo anh ác.

Tuy bảo anh Du ác, nhưng tôi thấy mình còn ác hơn khi bỏ Luân đứng lại một mình mà không một lời giải thích. Đêm nay tôi nghĩ chắc anh sẽ không ngủ được và cả tôi cũng thế.

***

Reng... reng...

- Khuê ơi, nghe điện thoại đi con. Không biết ai lại gọi vào giờ này chứ?

Tiếng mẹ tôi từ trong buồng vắng ra.

- Dạ, con nghe đây.

Cầm lấy cái ống nghe mà hai bàn tay tôi run lên, tôi đã biết là ai rồi.

- Alo...

- Khuê ơi, anh đây.

- Khuê biết...

- Còn nhớ giọng của anh sao?

- Khuê không quên được. Làm sao Khuê có thể quên được giọng nói của anh, khi mà hơn một năm trời, biết bao đêm anh kể cho Khuê nghe về chuyện tình của mình. Sự yêu thương, sự nhung nhớ của anh đối với cô ấy, đã làm cho Khuê thấy tủi thân mình ghê đi. Khuê đã từng thèm muốn có người tình là anh, biết thương yêu Khuê, biết trao cho Khuê những lời ngọt ngào, những lời tha thiết như anh đã trao cho cô ấy, anh có

hiểu không, nhưng rồi tất cả chỉ là ảo mộng. Nước mắt cũng đã rơi và cũng đã cạn. Không biết đêm nay anh còn chuyện tình nào để kể cho Khuê nghe nữa không? Anh cứ kể đi Khuê cũng vẫn nghe anh như ngày nào ngồi nghe anh vậy.

Tôi nói một hơi như muốn trút hết mọi ám ức, mọi cay đắng trong lòng. Luân lặng im nghe tôi nói, một lúc sau anh nhỏ nhẹ:

- Khuê ơi, anh xin lỗi, anh có lỗi với em nhiều lắm. Anh không có ý làm em đau khổ, chỉ vì anh không biết được tình yêu của em dành cho anh, anh cứ nghĩ là Khải mới là người em thương. Vì thế dù thương em rất nhiều, anh cũng đành câm nín, chỉ biết đem tâm sự kể lể với em hằng đêm. Em có biết là người con gái trong mộng của anh mà em vẫn nghe đó chính là em không, hả Khuê? Anh cứ hy vọng rằng một ngày nào em sẽ hiểu ra, và anh chờ ngày ấy, nhưng hy vọng của anh đã bị dập tắt vì câu nói của Khải: “Tôi sẽ cưới Khuê”. Buồn Khải và giận mình, anh cắt đứt liên lạc với bạn bè. Cho đến một hôm anh nhận được lá thư của Thảo, Thảo cho anh biết là không có chuyện đám cưới giữa em và anh Khải, vì em chưa bao giờ yêu Khải cả. Hơn nữa, người em yêu là anh. Thảo cũng thành thật nói với anh là Thảo cũng rất mến anh, nhưng vì tình yêu anh đã dành cả cho em nên Thảo rút lui: “Thà một đứa khổ còn hơn cả hai cùng khổ, chúc anh và Khuê hạnh phúc.” Đó là câu viết cuối thư của Thảo. Khuê ơi, đây là tất cả những gì mà anh muốn nói với em đêm nay. Đừng giận anh nữa nghe em...

Những giọt nước mắt tưởng đã cạn khô giờ lại tuôn trào vì hạnh phúc đến quá bất ngờ. Đêm nay câu chuyện tình yêu của Luân kể cho Khuê nghe sẽ không còn những giọt nước mắt âm thầm chảy nữa mà chỉ có những tiếng cười, tiếng nói ngọt ngào, thiết tha của những người yêu nhau nói cho nhau nghe mà thôi.

Tucson - AZ - 2018